

ת"ד 3206/02/14 - מדינת ישראל נגד גלאל דכה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

01 פברואר 2016

ת"ד 3206-02-14 מדינת ישראל נ' דכה

בפני	כב' השופטת דלית ורד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	גלאל דכה
נאשם	

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות מעבר חצייה וכן בנהיגה בקלות ראש, עבירות בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.2.13 סמוך לשעה 14:00, נהג הנאשם מונית תוצרת קיה מ.ר. 7812325 (להלן - **המונית**), ברחוב גרוזנברג מכיוון דרום לכיוון צפון והתקרב לצומת עם רחוב קלישר (להלן - **הצומת**). ברחוב קלישר, ביציאה מהצומת, מסומן על הכביש מעבר חצייה להולכי רגל לרחוב הכביש. אותה שעה חצתה את הכביש, הדר מדיוני, ילידת 1986, (להלן - **הולכת הרגל**), במעבר חצייה הנ"ל משמאל לימין לכיוון נסיעת הנאשם, בהליכה רגילה.

בכיוון נסיעת הנאשם ובכיוון חציית הולכת הרגל דולק אור ירוק משותף.

הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין בהולכת הרגל מבעוד מועד, לא אפשר לה לחצות את מעבר החצייה בבטחה, עלה עם רכבו על מעבר החצייה ופגע בהולכת הרגל. כתוצאה מהתאונה הולכת הרגל נחבלה בגופה ונזקקה לטיפול רפואי.

בעת מתן המענה לכתב האישום הודה הנאשם בנסיעתו במועד האירוע במסלול כמפורט בכתב האישום, ואישר כי דולק אור ירוק משותף בכיוון נסיעתו ובכיוון חציית הולכת הרגל, אך טען כי הולכת הרגל רצה לכביש. בנוסף, אישר הנאשם את תוצאות התאונה.

פרשת התביעה:

במסגרת פרשת התביעה העיד הבוחן בועז חג'בי והוגשו המסמכים שערך וכן העידה הולכת הרגל, תוך הגשת שרטוט שערכה במשטרה וכן הודעתה הראשונית על אירוע התאונה. כמו כן, הוגשו בהסכמה הודעת הנאשם תחת אזהרה, הודעתו על תאונת דרכים, תעודה רפואית בנוגע לחבלה שנגרמה להולכת הרגל וכן תע"צ רמזורים.

הבוחן חג'בי העיד כי דולק אור ירוק משותף כאמור, וזאת למשך 32 שניות, אולם האור הירוק בכיוון נסיעת המונית מתחיל שנייה אחת לפני שנדלק האור הירוק להולכי הרגל החוצים את מעבר החצייה. הוא ציין כי על המונית לנסוע מרחק גדול יותר עד הגיעה למעבר חצייה, וזאת לעומת המרחק ששהיה על הולכת הרגל לחצות.

בחקירתו הנגדית אישר הבוחן כי ביקר במקום ביום 28.7.13 וערך דוח ביקור (ת/4) וכן פנה לעירייה לקבלת תע"צ רמזורים ביום 22.7.13 (ת/7). הבוחן ציין כי מדובר בתיק הצמדה, היינו תיק שהבוחן לא נקרא לשטח בזמן אמת, אלא התיק מועבר לטיפולו בהמשך. הבוחן אישר כי ביקר בצומת ללא נוכחות הנאשם והולכת הרגל, לא ערך צילומים של הצומת, ולא ביצע שחזור של התאונה והצבעה בנוכחות המעורבים. הוא אינו יודע מהי נקודת האימפקט בין המונית להולכת הרגל, ולא בדק אם קיימים סימני פגיעה על המונית. הוא ציין כי בהודעה בכתב ידו של הנאשם (ת/1) לא נטען כי הולכת הרגל רצה על מעבר חצייה, והולכת הרגל עצמה טענה בהודעתה כי חצתה את המעבר בהליכה רגילה. הבוחן אישר כי אינו יודע אם רכב חנה על מעבר החצייה, כפי שטענה הולכת הרגל, וכי לא ערך חישובים כלשהם בתיק.

הולכת הרגל מסרה כי התאונה התרחשה בשעה 14:00 לערך, ולא בשעה שננקבה בכתב האישום המקורי. בעדותה מסרה כלהלן: **"חציתי את הכביש באור ירוק. בצד ימין שעמדתי בצומת עמד רכב שהוא עמד קצת על המדרכה והרכב נהג מונית פנתה שמאלה גם לו היה אור ירוק. הוא הגיע מימיני. הייתי במעבר החצייה ראיתי שהוא קרוב אלי ופשוט נבהלתי הסתובבתי עם הגב."** בהמשך הסבירה כי נפגעה על ידי החלק הקדמי של המונית ונפלה על הכביש, בעת שהלכה באופן רגיל, לא רצה ולא הלכה בקצב איטי, והספיקה לחצות בערך מחצית מרחב מעבר החצייה.

במהלך עדותה הראשית הוגש שרטוט (ת/9) שהעדה ציינה לגביו "אני ציירתי את מעבר החצייה ואת עצמי בעת התאונה", ופירטה **"הם התקשרו אלי מהמשטרה וזימנו אותי לחקירה ושם עברנו על כל מה שהיה. ציירתי את הצומת וזה הציור שלי. וזה גם כתב ידי על הרישום מצד שמאלה למעלה. ציירתי שזו הייתה צומת מרומזרת עם מעבר חצייה ואת הכיוון מונית ואת הכיוון שבו אני הלכתי. אני חציתי מאלחנן לאלנבי על רחוב קלישר"** (פרוטוקול עמ' 10, שורות 26-29).

כמו כן, הוגשה הודעתה הראשונית במשטרה (ת/10) והולכת הרגל ציינה **"זה היה במשטרה במודיעין. זה כתב ידי. יש פה ציור של אותה צומת שערכתי. פה הגשתי תלונה בעצמי והציור השני הוא נערך בעת שזימנו אותי לחקירה..."** והוסיפה כי היא רשמה את מקום הפגיעה על גבי השרטוט שנערך על ידה בעת הודעתה הראשונית על תאונת הדרכים (ת/10).

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה האם ייתכן שהחוקרת ציירה על גבי השרטוט ת/9 את מיקומה על מעבר החצייה בעת התאונה, והעדה השיבה על כך בשלילה. כשנשאלה כיצד היא זוכרת זאת, ענתה: **"כי אני זוכרת את זה כי היא אמרה לי שזה חשוב שאני אצייר אותו אני ולא היא."** (פרוטוקול עמ' 13 שורה 7).

העדה נשאלה על מעשיה אותו יום, וסיפרה שהייתה בדרכה למקום עבודתה של אימה. כשנשאלה אם לבשה בגדי ספורט, השיבה בשלילה, וציינה כי לבשה ג'ינס וחולצה מכופתרת.

העדה נשאלה אודות הרכב שלטענתה עמד בצומת, והשיבה כדלקמן:

ש. אם אומר לך שלא הגיוני שרכב יעמוד על מעבר החצייה?

ת. הוא לא עמד על מעבר חצייה. אני לא יודעת אם זה הגיוני או לא. הוא עמד על הפינה שבין קלישר לגרוזנברג, מהכיוון שאני הגעתי אליו, קצת על המדרכה." (פרוטוקול עמ' 13, שורות 18-19).

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם:

בחקירתו הראשית מסר הנאשם:

"בגרוזנברג יש מעבר חצייה ושם היה רכב שהפריע. שהרמזור התחלף לי לירוק, התחלתי את הפניה שלי, רציתי לפנות לרח' קלישר, כשהתחלתי את הפניה שלי ברח' גרוזנברג, היה רכב על מעבר החצייה שהפריע.... עקפתי את הרכב שעמד על מעבר החצייה. ברמזור ירוק שהיה לי התחלתי לפנות שמאלה, במהירות נמוכה. כשהתחלתי את הפניה שלי וחלפתי טיפונת על מעבר החצייה השני שנמצא ברח' קלישר, הגיחה בחורה מצד שמאל שלי..היא פגעה לי בכנף, על הדופן השמאלי של הרכב, באזור הכנף עם הגלגל" (פרוטוקול עמ' 19, שורות 26-31).

כשנשאל הנאשם מדוע בהודעותיו במשטרה לא ציין דבר אודות רכב שעמד על מעבר החצייה כפי שטען בעדותו, השיב: **כשקרה לי המקרה הזה, אז אתה מבולבל ובפניקה. הלכתי ישר למשטרה ואתה לא מצפה שבן אדם שקיבל הלים כזה יזכור הכל במכה אחת. הרכב שאתה מזכיר אותו, בעיני אני כנהג לא היה לו חשיבות בתאונה. אבל אם היתה משטרת ישראל והבוחנים, היו עושים את העבודה שלהם, באים לזירה ומתחקרים אותי, אולי זה היה נרשם"** (פרוטוקול עמ' 21, שורות 7-10).

הנאשם אומת עם העובדה שגם בחקירתו תחת אזהרה (ת/2), למעלה מחודשיים לאחר התאונה, לא ציין דבר אודות רכב שעמד על מעבר החצייה, והנאשם השיב: **"לפני כמה דקות אמרת לי לך שלא ייחסתי לזה חשיבות, אילו היה בוחן תנועה והיה מתחקר אותי על זה, הייתי מתחשב בזה ונותן לזה מיקוד או משהו".** גם בהמשך עדותו שוב תלה הנאשם את האחריות על המשטרה בגין השינוי שחל בגרסתו, כשטען: **ואם היה חוקר אותי בוחן או בא לרכב, אף אחד לא פנה אלי, איפה ביקשו לראות את האוטו? איפה באו לצומת וראו ועשו? אני חשבתי שזה נגמר שם."** (פרוטוקול עמ' 22, שורות 23-24, 31-32).

הנאשם נשאל הנאשם אודות הולכת הרגל, ואישר שלא הבחין בה עד למועד התאונה. הוא אמנם לא הבחין בהליכתה, אך לגרסתו, אם הייתה חוצה את מעבר החצייה בהליכה רגילה לא הייתה מתנגשת במונית, אלא הייתה מבחינה בה מבעוד מועד. לכן הוא מסיק שהלכה בקצב מהיר. כשנשאל מדוע ציין בהודעתו תחת אזהרה (ת/2) כי הבחין בהולכת הרגל כשהיא יורדת בריצה מהמדרכה, טען שבמשטרה ביקשו ממנו לנתח את תאונת הדרכים.

בתחילה טען הנאשם כי אינו זוכר מה לבשה הולכת הרגל, אך בהמשך שינה את גרסתו, וטען **"היא היתה עם בגדים ספורטיביים ב - 100%."**

ההגנה זימנה לעדות מטעמה, את רס"ב אלדו, אשר בתוקף תפקידו סגן קצין היחידה, העביר את התיק לתביעות בצירוף המלצה. כשנשאל רעד מדוע לא יצא בוחן לשטח, ציין כי הנאשם פנה למשטרה יום לאחר התאונה, והטופס שהגיש הוא בגדר הצהרה על תאונת דרכים, ואין הוא בגדר הודעה.

כשנשאל מדוע בוחן לא יצא לזירה בזמן אמת, השיב: **"בתיק כללי לא יוצאים להצבעה עם הנהג, יש משהו כמו 24,000 תיקים כלליים שרובם נגנזים. זה לא תיק ת"ד. זה נפתח כתיק כללי, זה היה כללי בהתחלה, וביום 22.4.13 החליטו לפתוח תיק ת"ד לאחר זימון הנהג לחקירה."**

בהמשך חקירתו ציין כי **"מדובר בדווח מאוחר, הטופס שהנהג הגיש הוא טופס הצהרה כללי ויש הפרש זמנים גדול בין הטופס לבין החקירה שלו... בתחילה התיק הזה היה כללי, והוחלט לפתוח ת"ד בסיום חקירת הנהג, ואז בוחן יצא לשטח, וזה לפי הנוהל. הצבעה עושים כדי לבצע שחזור, בתיק הצמדה לא ניתן לבצע שחזור, כי חסרים נתונים לשחזור, כגון מקום הרכב, הצבעה אחרי חצי שנה, השחזור לא יהיה מדויק, ויהיה שגוי."**

דין והכרעה:

1. ההגנה לא חלקה בסיכומיה על כיוון חצייתה של הולכת הרגל וכן על החבלה שנגרמה לה עקב התאונה. עם זאת לטענתה, הולכת הרגל שרטטה רכב שעמד על המדרכה בפינת הרחובות גרוזנברג-קלישר, והנאשם אישר זאת בעדותו. ההגנה טענה כי עדות הנאשם אינה בגדר עדות כבושה היות בהודעתו במשטרה הנאשם התייחס לשאלה אם עמד רכב ברחוב קלישר, ולא התייחס לרחוב גרוזנברג.

לטעמי, מדובר בעדות כבושה ומגמתית באופן בולט.

בהודעה על התאונה שהנאשם כתב בכתב ידו יום לאחר התאונה (ת/1), אין זכר לרכב שהסתיר לו את מעבר החצייה.

בהודעתו תחת אזהרה נשאל הנאשם אודות מצב הכביש בעת התאונה, והשיב: **"מדובר בפנייה חדה, כביש יבש ראות טובה, שדה ראיה טוב, ולא הייתה שום מכונית שחנתה בפינת הרחובות גרוזנברג וקלישר" (ת/2, שורות 14-15).** כשנשאל מדוע לא הבחין בהולכת הרגל לפני הפגיעה, השיב: **מפני שהולכת הרגל רצה מצד שמאל לצד ימין של מעבר החצייה לאחר שאני מתחיל התיישר על רחוב קלישר" (ת/2, שורות 17-18).** מכאן עולה כי הנאשם שלל במפורש בהודעתו כי רכב עמד בפינת הרחובות גרוזנברג-וקלישר, וכשנשאל מדוע לא הבחין בהולכת הרגל, לא תלה עובדה זו ברכב שעמד בצומת, אלא בריצתה של הולכת הרגל.

בעדותו טען הנאשם כי על מעבר החצייה ברחוב גרוזנברג, עמד רכב שחסם את מסלול נסיעתו ולכן נדרש

לעקפו. ברי כי רכב שעמד על מעבר החצייה ברחוב גרוזנברג, משמאל לנאשם, עמד בפינת הרחובות גרוזנברג-קלישר, כאשר הנאשם שלל בהודעתו עמידתו של רכב כלשהו בצומת כאמור.

מכל מקום, אף בהנחה שרכב כלשהו עמד על מעבר חצייה באופן בו הוסתר שדה הראיה של הנאשם לעבר מעבר החצייה, הייתה מוטלת עליו חובת זהירות מוגברת. היה עליו לנקוט באמצעי זהירות על מנת לוודא כי אין הולך הרגל המתכוון לחצות את הכביש. מעדותו של הנאשם עלה כי לא עצר את נסיעתו לפני שהחל לחצות את מעבר החצייה על מנת לוודא כי אין הולכי רגל החוצים את מעבר החצייה, ואף לא טרח להסתכל לעבר המדרכה, אלא המשיך בנסיעה שוטפת.

ב- ע"פ 6741/09 **אריק בן שטרית נ' מדינת ישראל**, הטיל בית המשפט אחריות על נהג אף במקרה שרוכב אופניים התפרץ לכביש בנסיעה על אופניו מבין מכוניות חונות. במקרה דנן, הולכת הרגל חצתה את מעבר החצייה באור ירוק, והנאשם לא טען כי לא היה מודע לקיומו של אור ירוק משותף להולכי הרגל ולכלי הרכב הפונים שמאלה, וזאת בפרט על רקע עבודתו כנהג מונית. זאת ועוד, כפי יובהר להלן, איני סבורה כי הולכת רגל רצה על מעבר החצייה.

בית המשפט העליון קבע כי **"הופעה של רוכב אופניים מבין מכוניות חונות, מקטין, מטבע הדברים, את שדה הראייה של הנהג לפניו. אולם, נהג כזה אינו פטור כליל מאחריות, הואיל והוא מצווה להתאים את מהירות נסיעתו לתנאי הזירה, ולתת את דעתו גם לאפשרות של התפרצות הולך רגל או רוכב אופניים למעבר החצייה. נוכח הסכנה שבתרחיש זה, לא הותר המחוקק את העניין הזה לשיקול דעתו של הנהג, וטרח וקבע הוראה בדין, לאמור: "בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה: ... בהתקרבו למעבר חצייה" (תקנה 52 לתקנות התעבורה, וכן ראו תקנה 67(א) לתקנות).**

ב- ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, פסק בית המשפט העליון כדלקמן:

"חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה...חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר."

לא היתה בפי הנאשם טענה כי נתן את דעתו לאפשרות כי הולכי רגל שלא היו גלויים בפניו החלו לחצות את הכביש, ובעדותו חזר הנאשם וטען כי לא ייחס כל חשיבות לרכב שעמד בצומת, כשציין: **"בגרוזנברג היה רכב, הייתי ראשון ברמזור, כך שלא ייחסתי לרכב זה חשיבות כשפניתי שמאלה, סך הכל סטייתי טיפה**

והתיישרתי לאט לאט על מעבר החצייה" (פרוטוקול עמ' 22, שורות 22-20).

מדבריו אלה של הנאשם, בדבר ביצוע פנייה שמאלה ללא מתן משקל או ייחוס חשיבות לרכב שנטען כי הסתיר את שדה ראייתו, כמו גם העובדה שלא נקט באמצעי זהירות כלשהו לפני שחצה את מעבר החצייה, כפי שהובהר לעיל, עולה רשלנותו ואחריותו לגרימת תאונת הדרכים.

2. ההגנה טענה כי בהתחשב בעובדה שמופע האור הירוק לרכבים הפונים שמאלה דולק שנייה לפני מופע הירוק במעבר החצייה, ובהתחשב בעובדה שהמונית נוסעת מהר יותר מקצב ההליכה של הולכת הרגל, ולאור העובדה שהתאונה התרחשה באמצע מעבר החצייה, לא ניתן לקבל את עדות הולכת הרגל כי חצתה את מעבר החצייה בהליכה רגילה.

ההגנה אינה טוענת כי הולכת הרגל רצה על מעבר החצייה, אך לגרסתה הולכת הרגל לא הלכה בקצב רגיל וסביר.

ההגנה מתעלמת מעדותו של הנאשם לפיה נהג במהירות איטית ביותר בפנייה חדה שמאלה, כאשר בהודעתו במשטרה טען כי מהירותו עמדה על 2 קמ"ש. על כך יש להוסיף את גרסתו הנוכחית של הנאשם לפיה בטרם פנייתו שמאלה, ביצע עקיפה של רכב שעמד על מעבר החצייה ברחוב גרוזנברג.

התרשמתי מאמינותה של הולכת הרגל, אשר דיווחה בכנות על רכב שעמד בצומת, ואני מאמינה לה כי חצתה את הכביש בהליכה רגילה.

לנאשם היו מספר גרסאות סותרות, דבר המשליך על מהימנותו. בתחילת הודעתו במשטרה כשתיאר את האירוע, ציין כי הולכת הרגל ירדה בריצה מהמדרכה ופגעה בכנף הקדמית של המונית, ונפלה על המדרכה (ולא על הכביש). כשנשאל בהמשך כיצד חצתה הולכת הרגל הכביש, השיב כי היא חצתה בריצה ולבשה בגדי ספורט. בעדותו אישר הנאשם כי כלל לא ראה את הולכת הרגל עד לרגע הפגיעה. הולכת הרגל נפלה על הכביש (ולא על המדרכה). בתחילה העיד כי אינו זוכר מה לבשה, אך בהמשך טען כי הוא בטוח במאה אחוז שלבשה בגדי ספורט. וכשנשאל על הסתירות בין האמור בהודעתו לבין עדותו, טען כי במשטרה התבקש לנתח את האירוע.

3. ההגנה טענה לקיומם של מחדלי חקירה בכך שבוחן תנועה לא יצא לשטח בזמן אמת, לא בוצע שחזור של התאונה, ולא נקבע אם התאונה הייתה בלתי נמנעת. נטען כי מחדלי החקירה גרמו לקיפוח הגנתו של הנאשם באופן שמנע ממנו להוכיח את גרסתו או להתמודד עם האישומים כנגדו.

ההגנה הפנתה לסיכום דיון מפכ"ל מיום 2.1.08 המתייחס לנוהל יציאה בוחני תנועה לשטח- נוהל מת"ן 02.233.18. על פי סיכום הדיון בוחני תנועה ייצאו לשטח בכל התאונות בהן נפתח תיק ת.ד. כשהשאפה היא כי הבוחנים ייצאו לשטח בזמן אמת, אולם במקרים שבהם נפתחו תיקי ת.ד. בהודעות מאוחרות או שעקב עומס אירועים לא יצא בוחן לשטח בזמן אמת, הרי על בוחן לצאת לשטח תוך 7 ימים מיום פתיחת התיק, ולבצע הצבעה, מדידות, בדיקות רכבים וכיוצ"ב.

במקרה הנדון לא נמסרה הודעה על התאונה בזמן אמת, והמשטרה או מד"א לא זומנו לזירה. הנאשם פינה בעצמו את הולכת הרגל לבית החולים, ועזב את המקום מבלי שמסר לה את פרטיו. הנאשם פנה למשטרה יום לאחר התאונה. לא נטען כי הודעתו המאוחרת כללה דיווח על אירוע תאונת דרכים עם נפגעים לאחראי לניהול יומן האירועים. הנאשם לא המתין לחקירה על ידי חוקר תורן, אלא הסתפק במילוי טופס בלבד. הנאשם לא ציין בכותרת הטופס כי מדובר בתאונת דרכים עם נפגעים, ואף בתוכן ההודעה נמנע מלפרט כי הולכת הרגל נחבלה ופונתה לבית חולים. כן לא צוין בטופס כי הולכת הרגל נפגעה כשחצתה מעבר חצייה. בנסיבות אלה לא נפתח תיק ת.ד, והצורך בפתיחת תיק כאמור התברר רק לאחר חקירתו של הנאשם, זאת למעלה מחודשיים לאחר התאונה. לא היה לנאשם כל הסבר מדוע נמנע מלזמן את המשטרה או את מד"א לזירת התאונה.

מכלל הנסיבות שלעיל, נראה כי אי יציאת בוחן לשטח בזמן אמת או בסמוך לכך נעוצה במידה רבה במחדליו של הנאשם עצמו. על כך יש להוסיף כי מדובר בתאונה בה נגרמה חבלה קלה יחסית.

4. שמיעת פרשת התביעה הסתיימה לפני כשנה. ההגנה ביקשה לדחות את שמיעת פרשת ההגנה בטענה כי היא שוקלת הגשת חוות דעת מומחה מטעמה וברצונה כי כל עדיה יעידו במקשה אחת, ובקשתה נענתה. ההגנה זימנה כעד מטעמה את הקצין ירון ויינרב, למרות שלא שימש כקצין החקירות שטיפל בתיק.

לאחר שנשמעה עדות הנאשם בחודש יוני 2015, עתרה ההגנה לדחייה נוספת על מנת לאפשר הגשת בקשה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, לגילוי שמו של קצין החקירות שטיפל בתיק. בירור הבקשה וזימון הקצין שטיפל בפועל באירוע, גרמו לעיכוב נוסף.

לאחר מתן החלטה בדבר הגשת סיכומים, הגישה ההגנה בקשה להתיר זימון עד מומחה מטעמה, אשר לא נענתה. יודגש כי בבקשתה לא טענה ההגנה ברשותה חוות דעת או כי מומחה מטעמה ערך בדיקה מקדמית על מנת לבדוק היתכנות הגשת חוות דעת בגין תאונת דרכים שארעה לפני קרוב לשלוש שנים. בנוסף, לא הייתה כל סיבה לשיהוי בהגשת הבקשה, כאשר כל הטענות היו ידועות זה מכבר, עלו עוד במסגרת פרשת התביעה, וההגנה הצהירה על כוונתה להגיש חוות דעת מטעמה עוד לפני כשנה.

בסופו של יום שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לתאונה, וזאת בשים לב לחובות המוטלות על פי חוק על נהג המתקרב למעבר חצייה, וברשלנותו של הנאשם שלא עמד בחובות אלה, כפי שהוכח על פי הראיות, ועלה בבירור אף מעדותו של הנאשם עצמו.

לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ו, 01 פברואר 2016, במעמד באי כוח הצדדים.